Ч. 265 Пятниця 26 падолиста (8 грудня) 1899. Рік IX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в експедициї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(З ради державної. — Делеґациї. — З парляментарних комісий. — Угодові конференциї.)

Вчерашне засідане палати послів отворив віцепрезидент палати др. Пентак, котрий повідомив зібраних, що президия вислала кондоленцийну телеграму до родини бл. п. Смольки і що одержала відповідь від професора дра Стан. Смольки. — Відтак відчитано інтерпеляциї і внесеня. З черги приступлено до дневного порядку, а до дальшої дискусиї над буджетом і буджетовою провізориєю. Промавляв пос. Пфліґль „за", почім на внесене п. Генцля дискусию замкнено. Ґенеральним бесідником „за" предложенями вибрано пос. Ґросса, „против" Молодочеха Шварца. П. Ґрос ще перше поставив внесене, аби візвати комісию буджетову, щоби до 5 днів здала справу з буджетової провізориї. То внесене буде пізнійше піддане під голосоване. Голос забрав п. Шварц і почав промову по чески. Відвічальність за теперішне положене приписав німецким лібералам. Міністерство не маючи більшости засланяє ся фразою о державній конечности, а тимчасом першою державною конечностию єсть покликане правительства більшости. Молодочехи будуть голосувати против буджетової провізориї. Ґенеральний бесідник „за" п. Ґрос доказував, що більшість повинна допомогти до найскоршого полагодженя провізориї і заявив, що бере назад своє нинїшне внесене, аби не викликувати нової обструкцийної дискусиї. На тім закінчено розправу і ухвалено передати буджетовій комісиї буджет і буджетову провізорию. — По ухваленю закона о пільгах при конверсиях і по довшій дискусиї над нагля-чим внесенєм пос. Горіци в справі заведеня доказу успосібненя в шинкарскім званю, приступлено до першого читаня т. зв. переказуючого закона. Промавляв против социяліст Ганїш. На тім перервано наради і др. Пентак заявив, що позаяк похорон Смольки заповіджений на четвер на 11 годину рано, то четвергове засідане палати розпічне ся на знак жалоби доперва о 12-ій годині в полудне.

Буджетова комісия австрийскої делеґациї розпочала на вчерашнім вечірнім засіданю дискусию над буджетом міністерства справ заграничних. П. Крамарж заявив, що мусить звернути ся до спільного правительства, аби оно постарало ся о увільнене невинно васуджених в голоснім білгородскім процесї о зраду державну. То не буде підпиранем через Австро-Угорщину сербских радикалів, лиш виключно гуманним ділом. Дальше ганив виступоване Pester Lloyda против чорногорского князя і взагалї домагав ся аби праса міністерства заграничних справ у внутрішних справах Австриї задержувала більше безсторонности, як доси.— П. Ґесман жалував ся на слабу опіку, якої зазнають австро-угорскі піддані від своїх заграничних представителів так дуже, що раз навіть австро-угорскі піддані мусїли просити помочи німецкого представителя. Ґр. Ґолуховский відповів п. Крамаржеви, що не може відповідати за зміст Pester Lloyda, бо поміщає в нім лиш часом деякі комунікати, а також не може відповідати за напасти тої часописи на чорногорского князя. Прасове бюро міністерства має давати поясненя о заграничній політицї, а заборонено єму займати ся внутрішною політикою. Случай, о якім згадував пос. Ґесман мав лучити ся в Цетинії і міністер зарядить в тій справі слїдство. — Відтак ухвалила комісия без зміни прелімінар міністерства справ заграничних разом з додатковими кредитами а відтак також замкнене рахунків за 1897 р. Слїдуюче засідане ві второк.

Вчера передполуднем відбула засідане прасова комісия під проводом ґр. Дідушицкого. Раджено над внесенєм социяліста Резля, аби була вільна кольпортажа. Також взято під розвагу внесеня пп. Левицкого і Пацака що-до реформи прасового закона. Радник міністерияльний Шварценав заявив, що правительство займає ся тепер живо законом о кольпортажи і в своїм часї предложить Палатї відповідні внесеня. Поки що ведуть ся переговори між дотичними міністерствами. П. Рус заявив ся за відложенем дискусиї над внесенєм пп. Пацака і Левицкого аж до часу, коли Палата панів ухвалить внесене дневникарского стемпля. За тим заявив ся др. Рутовский, Доберніґ і социяліст Резель. Той послїдний сказав, що і він бачить тепер небезпечність для справи стемплевої, коли би получено всї внесеня на реформу прасового закона разом і тому радить здержати ся від дискусиї над внесенями Пацака і Левицкого. Остаточно ухвалено 9 голосами против 8 дискусию відложити.

Переговори в субкомітетї для переведеня

---

6)

МИСТЕЦКИЙ ЗЛОЧИН.

(З анґлїйского — Родриґа Оттоленґі.)

(Дальше).

V.

Семий ґузик.

На другім поверсї того дому, на Трийцятій улици, мешкала пані Ремзен, богата вдова з найлїпших товариских кругів, з двома дочками: Емілією і Дорою.

Пані Ремзен вела дім великий, в товаристві займала видне становище, і брала участь у всїх добродійних починах.

Старша єї дочка Емілія, двайцятьтрилїтна панна, загально подобала ся; високого росту, хорошої постави і незвичайної краси, визначувала ся крім того гарними прикметами душі.

Єї заручини з Мічелем живо порушили товариські круги, в котрих бувала, тим більше, що заручини відбули ся ще того самого місяця, в котрім пізнали ся.

Мічель належав також до найлїпших товариских кругів, але був в них новим явищем, незнаним, і то іменно будило зачудоване: „хто він?" питали себе взаїмно, і нїхто не міг на то відповісти. Прибув з полудневих сторін, і то висгало, аби єго поставити в такім сияючім сьвітлї, що очи пробуючих заглянути глубше, були осліплені.

Пані Ремзен хотїла опирати ся, коли їй Емілія сказала о своїх заручинах, але цїла особа молодої дївчини дихала такою незвичайною у женщин рішучостию і силою волї, що опір був надто тяжкий, щоби не сказати неможливий.

Цїлковиту противність сестри становила сїмнайцятьлїтна Дора. Було то понне простоти, вражливе, прохороше сотворінє, що любило матір над всьо і обожало сестру, котру називала „царівною".

Того самого дня рано, коли Барнес відвідав Мічеля, сидїли обі сестри в елеґантно обставленім сальонї.

— Чи знаєш „царівно", о чім я дуже поважно гадала? — спитала Дора.

— Ти і повага! — засьміяла ся сестра і погладила єї по хорошій голові. — Ти не зуміла би і при найлїпшій волї бути поважною.

— Так гадаєш? Отже послухай. Попрошу Боба....

— Боба?

— Ах, пана Мічеля. Я сказала єму вчера, що буду єго називати Бобом, він мене на то поцїлував, і сказав: „постановлена річ".

— Поцїлував тебе? Ну, мушу признати ся, моя мала, що то менї подобає ся.

— Менї також, але не глувуй, бо ж знаєш, що то, що Боб сказав, сьвяте. Ти сама так його боїш ся, як, як, ну.... як всї мужчини тебе. Але що я мала сказати? Ага, що Боб має мене взяти з собою, як обоє підете знов до театру. Що ти на те?

— Що я на те? Гадаю, що то сьвітла гадка, бо я люблю мою сестричку і рада буду, як забавить ся.

— Ти моя хороша, одинока царівно! — скрикнула молода дївчина, скочила сестрі на колїна і обсипала єї лице поцїлуями. — Чи можу царівній ще щось повірити? — додала несьміливо.

— Ну, що такого, скажи маленька?

— Я позволила одному панови зложити нам візиту — відповіла Дора.

— І то всьо? — засьміяла ся Емілія. — Хтож то такий? Де ти єго пізнала?

— Я стрічала єго в ріжних домах на вечерках; послїдний раз спитав мене, чи може зложити менї візиту. Я позволила єму прийти нинї пополудни, бо знала, що й ти будеш дома. Чи то було з моєї сторони дуже невідповідно?

— Ну, щоби оно було цїлком відповідне, то нї, але коли ти єго стрічала у наших знакомих, то так зле не єсть. Як називає ся?

— Альфонс Торе.

— Француз?

— Так, але так знаменито говорить по анґлїйски, що ледве пізнаєш чужинця.

— Французів взагалї не люблю, знаю, що то глупе упереджене, але все як якого пізнаю, то не можу позбути ся гадки, що то авантурник. Своїм солодким, гладким поведенєм нагадують менї котів, і все жду, що кождої хвилї покажуть менї кїгтї. Тимчасом, дитинко, може твій Француз не прийде, а тодї....

— О, прийде, певне прийде, нинї пополудни, і тому я так розвервована; я все побоювала ся, що ти вкінци вийдеш і....

ческо-німецкої угоди розбили ся. Говорять, що ва ново навяжуть ся такі переговори в січни. Розбите переговорів не буде мати ніяких наслідків на внутрішне положенє і становище кабінету.

Новинки.

Львів дня 7-го грудня 1899.

— **Ц. к. Адміністрация податків у Львові** оповіщує: По мисли установи § 217 аль. 3 закона о безпосередних податках особистих з дня 25 жовтня 1896 Д. з. д. ч. 220 подає ся до загальної відомости, що витяг з наказів заплати податку особисто-доходового виміреного на рік 1899 вiложений буде в протоколі подавчім ц. к. Адміністрациї податків у Львові (ул. Цлова ч. 1 пов. 1) від 9 грудня 1899 почавши до 22 грудня 1899 включно, від години 9 до 1 перед полуднем до перегляду контрибуєнтам податку особисто доходового належачим до округа оцінкового „Львів-місто“.

— **Похорон бл. п. Франца Смольки** відбув ся нині о 11-ій годині рано, при прегарній погоді і великаньскім здвизі народу. Похоронний похід поступав з дому при ул. Словацкого ч. 18, улицями: Третого мая, Ягайловьскою, Кароля Людвика, пл. Марийскою, Галицкою, Бернардиньскою і ул. Пекарскою, на Личаківске кладовище. Над домовиною покійника дома промавляв п. Маршалок краєвий ґр. Ст. Бадені. По відспіваню заупокійної кантати хорами „Еха“ і „Сокола“, рушив похід. На самім переді їхав віз з вінцями, а похід розпочинав відділ „Соколів“ з прапором. Дальше поступали братства, цехи, депутациї корпорацiй і стоварищень, з вінцями і без вінців, хори і духовеньство. За домовиною поступала родина: Єго Ексц. пан Міністер Хлендовский, Єго Ексц. пан Намістник ґраф Лев Пініньский, Є. Ексц. п. Маршалок краєвий ґр. Станислав Бадені, дальше ґр. Казимір Бадені, бувший міністер п. Єнджейович, депутациї клюбів парляментарних між ними п. Александер Барвіньский, представителі войсковости, президент міста др. Малаховский з радою міскою і ин. Похід вели інфулат Заблоцкий і митрат о. Білецкий. — Депутаций на похорон з'їхало ся дуже богато з усіх сторін краю. О годині 10-ій вечером приїхали блискавичним поїздом з Відня: п. Міністер Хлендовский, президент палати послів др. Фукс, Словінець Повше яко представитель правиці і Ніче в імени лївиці парляментарної, ґр. Волькенштайн яко представитель ческої шляхти, Молодочехи пп. Янда, Горжіца, ЛаблЬох, Скаля і Зайдерт, Хорват, Кляїч, др. Делінґер з католицкого сторонництва людового, архівар парляментарний п. Купка, представителі Кола польского пп.: Єнджейович, Дулемба, Левицкий і Вайґель, та приватно Ройовский і Володимир Гневош, пос. Жардецкий, презес ради повітової в Ліську Рамулт і п. Бехоньский з Горлиць. На стрічу гостям появило ся на двірци кільканайцять осіб, між ними Є. Е. п. Намістник ґр. Пініньский, п. Маршалок краєвий ґр. Стан. Бадені, президент Малаховский, радні Янович, Ляйн і Фридрих і м ин. По короткім повитаню на двірци, гості від'їхали до міста. Віденьскі депутациї привезли з собою вінці в трех скринях. — Також і молодїж шкільна взяла участь в похороні. Именно за згодою п. Намістника постановлено перервати науку в ґімназиях і школі реальній перед годиною десятою, по чім молодїж під проводом професорів уставила ся рядом вздовж улиці Кароля Людвика від Каси ощадности аж до ул. Пекарскої. Коли похід перейшов ученики вернули до школи, але науки вже не було. — Кондоленцийних телеґрам і писем надійшло таке множество, що годі їх всіх подавати; згадаємо лиш за деякі. І так Є. В. Цісар надіслав на руки Є. Е. пана Намістника кондоленцийну телеґраму для родини. Є. Е п. Намістник крім письменної кондоленциї, явив ся вчера лично у родини Покійника, зложив на домовині вінець, забавив довший час і ще раз зложив лично кондоленцию, також зложили лично кондоленциї Віцепрезидент Намістництва п. Лідль і Віцепрезидент краєвої Ради шкільної др. Бобжиньский. Преосьв. епископ Константин Чехович надіслав дві кондоленциї одну в язици рускім до Виділу краєвого, а другу в польскім язиці до сина Покійника професора дра Ст. Смолька.

— **Переклади з малоруских творів на инші мови.** Німецкий двотиждневник „Die Gesellschaft“ надрукував у випуску за жовтень нарис Василя Стефаника „Лист“, друкований первістно в черновецкій „Праці“, п. в.: Ein Brief. Den politischen Bauern-Arrestanten zum Weinachtsabend. Aus dem Kleinrussischen von Wassil Stefanyk. Перекладчик не підписаний. Переклад гарний. В примітці каже редакция про д. Ст. таке! „Нїхто з сучасних україньских письменників не знає так україньского селянина, як Василь Стефаник. Він правдивий хлопский поет і ледви дасть ся найти між его сучасниками щось більше україньске, як настрій та герої тих невеличких нарисів. Автор, син вельми заможного україньского селянина, є молодим лїкарем, що майже все перебуває між своїми людьми знає їх і розуміє наскрізь, виступиновує їх і любить. Невеличка збірка его новель появила ся 1897 р. а швидко появить ся друга, більша, в Чернівцях“. — Польский тиждневник, львівский „Monitor“ надрукував у ч. 23 за сей рік у фейлєтоні перекладом поезиї в прозі О. Кобилянської „Рожі“ і „Акорди“, друковані в Л. Н. Вістнику, 1898, кн. VI. Польский місячник суспільно-літературний, що виходить у Кракові „Krytyka“ подав в річн. І. зошит VII. за жовтень 1899 в перекладі І. С. нарис Василя Стефаника: „Сама саміська“ („Sama samiuteńka“).

— **Наукові користи виправи Нанзена до північного бігуна.** В норвеґскім товаристві ґеоґрафічнім дня 15 падолиста с. р. проф. Фрітйоф Нанзен відчитав научний реферат о своїй виправі до північного бігуна. Ґеоґрафічні розсліди пересьвідчили его, що північний Сибір, подібно як Европа, мала свій період ледовий. Нанзен прийшов до заключеня, що коло бігуна нема великих земель, і що земля Франц-Йосифа є значно меншою, як се догадувано ся. Є то остров вульканічний, засипаний базальтовими скалами, особливо на полудни, де у верствах глини віднайдено много скаменїлих зьвірят і ростин формациї юрскої,

---

— Ні, лишу ся на твою оборону, а крім того жду на Боба. Сказав, що прийде перед полуднем, а то вже дванайцята. Хтось дзвонить три рази, може то він.

По хвили увійшов справді Мічель, похилив ся над Емілією, поцілував єї легко в голову і шепнув: „моя царівно!“

— Емілїє, а позволив собі попросити одного з моїх знакомих, аби зложив тобі візиту. Не маєш нічого против того?

— Очевидно, що ні.

Майже рівночасно озвав ся дзвінок і введено Барнеса. Мічель представив его паням і запустив ся в розмову з Дорою, так аби Барнес міг свобідно розмавляти з Емілією, а коли відступили до вікна, Барнес погадав, що прийшла відповідна пора.

— Даруйте, пані — зачав — і нехай мене оправдає пристрасть збирача, що я так уважно приглядаю ся тій пречудній шпильці, яку ви носите. Нині камені мало цінять ся, а однако треба великої зручности на то, аби таку річ так красно зробити.

— Я цілком тої самої гадки і цілком не беру вам за зле пане Барнес, що вам подобає ся моя камеа.

При тих словах виймила шпильку і подала ему. Була то цілком така сама камеа, які носив Мічель, лиш в широкій оправі з брилянтів мала голову Шекспіра.

— Ви певне не увірите, пане Барнес, що первістно був то цілком звичайний ґузик.

— Ґузик, може бути, але певне не звичайний — відповів Барнес з добре уданим зачудованєм.

— Очевидно незвичайний. Ви певне знаєте, що я суджена вашого приятеля.

Барнес поклонив ся.

— Вскорі по наших заручинах, подорожувала я по Европі. Там відкрила я ювілєра, що вирізував найкрасші камеї і то спонувало мене замовити у него ґарнітур ґузиків.

— Всіх таких як сей?

— Подібні, але не цілком такі. На тій єсть голова Шекспіра, а тамті представляють Ромеа і Юлїю.

Тепер рішив ся Барнес на досить сьмілий крок. Вийняв ґузик з кишені і подав его Емілії.

— То дивне! Один з мого ґарнітуру.

— З вашого? Чи ви згубили один ґузик? Кількож ви їх мали?

— Разом з тим було сім. Тамтих шість... — задержала ся і почервоніла.

— Чи гадаєте справді, що то один з вашого ґарнітуру. Коли так то буде мені дуже приємно віддати его правдивій властительці. Але чи ви дійстно один згубили?

— Згубила? Ні... то єсть, не знаю. Видала ся дуже заклопотаною і з напруженою увагою приглядала ся головці. Однако по хвили єї лице цілком змінило ся. — Я помилила ся — сказала з незвичайним спокоєм, котрий здивував Барнеса. — Той не належить до мого ґарнітуру, він лиш дуже подібний.

Барнес не знав, що має гадати. Чи мала яке певсне причуте, що було небезпечно признати ся до істнованя сьмого ґузика, чи той нечувано хитрий Мічель, вспів єї письменно завідомити, аби сказала, що ґарнітур складає ся лише з сімох ґузиків.

— Я бачив ваш портрет і вцала мені подібність его до головок Юлії. Що гадаєте о тім?

Панна Ремзен знов змішала ся.

— Не знаю — але по хвили відповіла знов з звичайним спокоєм. — Так, здаєть ся ваша правда, то копія мого портрету. Мальований минувшого року і я позволила маляреви виставити его. Мені здаєть ся, що роблено навіть з него фотоґрафію і може бути, що ювілєр ужив одної за модель.

То було дуже можливе, але не могло пересьвідчити Барнеса, бо уважав дуже неімовірним, аби инший ювілєр ужив того самого портрету, нарисував також Юлію і також зробив з него ґузик. З того здогадував ся, що панна просто видумала таку відповідь на питане, на котре Мічель просто відмавляв відповіди. Однако щоби не викликати підозріня, що не вірить єї словам, відповів скоро.

— То можливе і рішучо ліпшого взірця до свого діла штуки не міг вибрати.

— Пане Барнес — відозвала ся тепер Емілія — давали ви мені ґузик в пересьвідченю, що я его згубила; очевидно я не повинна приймати подарунку від особи, котру маю честь так коротко знати, але ви приятель Мічеля, а що мені справді неприємно, що мій портрет єсть в руках чужої особи, то я приму ваш дар з подякою.

Був то цілком несподіваний оборот. Барнес давав їй ґузик в пересьвідченю, що єго не прийме, бо приймаючи его призналась би, що згубила его і що дійстно було вісім ґузиків. Тепер здавало ся, що хоче его позбавити важного доказу.

Ще не рішив ся, що зробити, коли підійшов до них Мічель.

— Но і щож Еммі, займає тебе мій приятель Барнес?

Пан Барнес був для мене незвичайно вічливий, диви, Боб, який дарунок мені зробив — відповіла і подала ґузик судженому, по лици котрого, як здавалось Барнесови, перебіг легкий усьміх побіди.

— Я гордий з тебе Еммі, де лиш покажеш ся, збираєш поклони. Чи знаєш, що пан Барнес ще нині рано не хотів вислухати моєї просьби і дарувати мені его. Ти певно догадуєш ся, чому я хотів его мати.

— Певно тому, що на нім єсть мій портрет.

— Очевидно. Позвольте, пане Барнес, що і я зложу вам подяку. Зрозумієте, що то цілком природно, що ми хотіли ту дрібничку мати в нашім посіданю.

Барнес очевидно признав то цілком природним. Пересьвідчив ся, що знов упав і що не міг нічого на то порадити, не викликуючи прикрої події, бо стрітив погляд Мічеля, котрий пригадав ему о его з'обовязаню. Саме роздумував, який був дурний, обіцюючи то і натаючи на візиту в тім домі, коли лучила ся нова обставина, що дала єго думкам инший напрям.

а також сліди буйних лісів, хоч клімат там не був ніколи екваторияльний. Полярне море, против ожиданя, значно глубоке; місцями глубина доходить 4 тисячів метрів. Повстало оно мабуть наслідком заваленя ся ґрунту в періоді юрскій. В глубині 200 метрів Нанзен відкрив там теплу і солону воду ґольфштрому з Океану Атлянтийского, покриту з гори зимною верствою води менше солоної, допливаючої з притоки Берінґа і з рік сибірских. Лід підбігуновий збільшає ся що 3 до 4 літ, по чім пересуває ся до Атлянтийского океану і впливає на клімат Европи. В басенах прісної води серед сего леду спостеріг Нанзен сліди житя ростинного, а навіть бацилї. Найзимнїйша температура в Сибірп була 68⁰, а на корабли „Фрамї" 53⁰. Небо підбігунове було ясне, часами тілько віяли сильні вітри.

— **Товариство взаїмного кредиту „Днїстер"** подає до відомости інтересованих членів, що подібно як попередних літ так і сего року за для виготовленя інвентарів та замкнень ніл{ірічних білянсу не будуть ся виплачували позички анї висилали нові скрипти до підпису, почавши від 18 грудня н. ст. 1899 аж до 8 січня 1900 р. включно. Хто отже має підписаний скрипт, нехай старає ся зреалізувати позичку перед 18 грудня, а хто наміряє ще старати ся о позичку, нехай вносить подане вчасно. Також вкладки щадничі не будуть принимати ся анї виплачувати ся від 26 грудня 1899 до 1 січня 1900 включно, бо послїдних пять днів обраховують ся відсотки і виготовляю ся замкнене річне — та тому зволять П. Т. вкладчики свої справи полагодити перед 26 грудня с. р.

— **Утеча посла**. Ми згадували вже про сензацийний процес в Медиолянї, в котрім обвинено посла з Палермо о убийство. Тепер доносять, що пос. Паніцола утїк з міста, заки власти велїли его увязнити. Осмілений посольскою нетикальностию, заки палата послів дала дозвіл на его увязнене, скористав Паніцола зі случайности, щоби уйти рук справедливости. Сензацийна та справа не перестає займати горячково публичної опінії в Італії. Як догадують ся дневники, пос. Паніцоля має бути провідником шайки розбійників, званої „Маффія".

— **Приятелї**. В Баку на Кавказі відбула ся карна розправа против Ґріґорянца, що підохочений застріляв свого приятеля Зурабова. Ґріґорянц тїшив ся взаїмностию молоденької і гарної Вірменки і бажав з нею повінчати са. Звірив ся з тим перед Зурабовом, що удавав его приятеля, але поза плечима збаламутив єму суджену, попираний єї родичами, бо був чоловіком дуже богатим. Дізнавши ся про все, коли вже було за пізно звернути справу в иншу сторону і стрінувши Зурабова в реставрациї, Ґріґорянц по гірких доворах. положив трупом свого приятеля і соперника. Суд видав дуже лагідний приговор, бо засудив Ґріґорянца лише на три роки вязниці.

Глядаю громадскої писарки, або буду зимою учити діти. — **В. Петруняк** в Беньовій, п. Млаки.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: „В другій половині грудня с. р. передасть ся до прилюдного ужитку зелїзницю Переворск-Розвадів, зі стациями: Переворск, Тринча (перестанок), Ґродзіско, Лежайск, Сажина, Лентівня, Рудник, Ніско і Розвадів. — Стациї: Ґродзіско, Лежайск, Сажину, Лентівню, Рудник і Ніско, уряджено для загального руху, а перестанок Тринчу для руху особового і обмеженого пакункового.

Позаяк на шляху Дембиця-Розвадів будуть переходити поїзди особові без зміни возів прямо з Дембиці через Розвадів до Переворска і назад, проте з днем отвореня зелїзниці Переворск-Розвадів змінить ся також розклад їзди на шляху Дембиця-Розвадів і Тарнобжеґ-Надбжезе. — Важнїйші зміни того розкладу їзди суть слїдуючі: Поїзд ч. 711 відійде з Дембиці замість о 6·10 рано, вже о 3·15 рано, з Тарнобжеґа о 5·47 рано, з Розвадова о 6·47 рано, і прибуде до Переворска о 9·50 рано, где буде мати получене з поїздами поспішними ч. 3 до Львова, і ч. 6 до Кракова. — Другий поїзд особовий ч. 713 відійде з Дембиці замість о 12·50 пополудни, вже о 10·30 перед полуднем, в наслїдок чого утратить получене з поїздом особовим ч. 15 в Кракова і поїздом поспішним ч. 6 зі Львова, а натомість позискає получене з поїздом поспішним ч. 3 з Кракова і з поїздом особовим ч. 14 зі Львова. Поїзд той відійде з Тарнобжеґа о 12·58 пополудни, з Розвадова о 1·55 пополудни і прибуде до Переворска о 4·48 попол. до получення з поїздом поспішним ч. 5 і особовим ч. 13 в напрямі до Львова, як і з поїздом посп. ч. 4 до Кракова. В противнім напрямі відійде поїзд особовий ч. 712 з Переворска о 3·00 рано, з Розвадова о 6·05 рано, з Тарнобжеґа о 7·08 рано і прийде до Дембиці о 10·30 перед полуднем. — Поїзд сей буде мав в Переворску получене з поїздами особовими ч. 17 з Кракова і 18 зі Львова, а в Дембици буде мав получене з поїздом ч. 14 до Кракова і ч. 15 до Львова, натомість стратить там получене з поїздом поспішним ч. 3 до Львова. — Другий поїзд особовий ч. 714 відійде з Переворска о 12·50 пополудни, з Розвадова о 3·45 а з Тарнобжеґа о 4·42 пополудни і прибуде до Дембиці о 7 вечером. — Поїзд сей лучить ся в Переворску з поїздом поспішним ч. 3 з Кракова, а поїздом поспішним ч. 6 і поїздом особовим ч. 16 зі Львова а в Дембици так як тепер з поїздом поспішним ч. 4 до Кракова.

На шляху Тарнобжеґ-Надбжезе будуть переходити поїзди мішані, злучуючі ся безпосередно з поїздами ч. 713 і 714, в наслідок чого не потреба буде ждати в Тарнобжеґу так як доси 1½ години.

Виїхавши з Кракова о 6·31 рано, прийде ся до Надбжезя вже о 1·43 пополудни, хотячи же приїхати до Кракова о 9·38 вечером, виїзджає ся з Надбжезя о 3·52 пополудни.

Поміж Надбжезем а Львовом через Переворск мають всї поїзди дуже вигідні получення так в день як і в ночи.

Служниця заповіла:

— Пан Альфонс Торе.

Назвище то пригадав собі Барнес сейчас; стояло оно на карті, яку дав єму Француз, заки висів з поїзду в Штамфорді. Поглянув бистро на Мічеля і здавалось єму, що замітив на его лици легку ознаку невдоволеня. Чи ті два знали ся, чи були союзниками?

— Пане Мічель, позвольте представити собі пана Торе — сказала Дора.

— Маю вже приємність знати вас — відповів Мічель і поклонивши ся зимно, станув побіч Емілії, немов би хотів недопустити, аби і її представлено Францу за; але очевидно було то неможливе і Мічель був злий. Емілія подала Торетови руку, відвернула ся і представила его Барнесови, котрий злегка поклонив ся.

— Ах, пан Барнес — сказав пан Торе — тїшу ся, що вас знов бачу.

— Що, ви також знаете пана Барнеса? — спитала здивована Дора.

— Хтож би не знав пана Барнеса, славного аґента слїдчого! — відозвав ся новий гість солодким голосом, яким его земляки так радо послугують ся, скоро хотять бути вічливі; мимо того Барнес зазнав чувства, немов би Торе мав якусь укриту причину, щоби отверто дати пізнати відносини аґента до поліції. Чи хотів єму в той спосіб зробити неможливими відвідини пань? Колиб так дійстно було, то на кождий случай у Дори не викликав бажаного вражіня.

— Що? Аґент слїдчий? Чи ви дійстно той славний Барнес — спитала живо з одушевленем.

— Так, я дійстно аґент, однако не можу назви „славний" приложити до себе.

— О так, ви рішучо славні! Я читала, в який чудесний спосіб підійшли ви того Петтінджіля. Скажіть менї, чи зловите і того панка, що обікрав вчера в поїзді з Бостону ту паню?

— Звідки знаете, що то був мужчина? — спитав весело Барнес, рад з того обороту розмови.

— О, то певне не була женщина, ніяка не була би так хитра, щоби так всьо добре обдумати; перевести.

— То дуже цікаве — відозвав ся Торе — ви пане Барнес певне собі пригадуєте, що і я був в тім поїзді і мене першого ревідовано На кождий спосіб той злодій то хитра штука, як вам здаеть ся?

Мічель відступив на бік і знов запустив ся в розмову з Емілією, однако Барнес був пересьвідчений, що нічого з того, що говорило ся, не спустив з уваги. В звичайних услівях не було би єму і до голови прийшло говорити о такій важній справі в присутности чоловіка, котрого підозрівав, але услівя були іменно незвичайні. Мав перед собою двох людий і оба стояли в тайній звязи з одним або більше злочинами; виновника їх мусів викрити. Коли один з них або може оба були винні, то з безличности, з якою війшли до того дому, в котрім допущено ся злочину, міг вносити, що треба великої хитрости, аби їх підійти і аґент погадав, що найлїпше буде ужити против тих людий способу, який в сьмілости рівнавсь би їх власному.

— То більше як певне, що хитрий злодій — відповів так голосно, щоби Мічель мусів его учути — однако не до того степени, як ви гадаєте.

— Якто?

— Єму здаеть ся, що ввів мене в блуд і гадає, що менї ходило о віднайдене дорогоцінностий, коли я велів зревідувати всіх подорожних; тимчасом я не дорогоцінностий а злодія глядав.

— Як же ви то зробили?

— Може будете мене уважати зарозумілим, але я надїяв ся; знаю хто украв камені.

То був сьмілий виcказ, тим більше, що Барнес ще цїлком не здавав собі справи що-до особи злодія. Его намір був уважати на враженє, які ті слова зроблять на обох панах, але то не повело ся, бо Мічель поводив ся, немов би нічого не чув, а й Француз був цїлком спокійний. *(Дальше буде).*

Телеґрами.

Відень 7 грудня. Президент міністрів ґр. Клярі переговорював вчера з провідниками правиці і лївиці.

Рим 7 грудня. Osservatore Romano доносить що принятя у папи здержано на кілька днів, бо папа перестудившись легко передвчера, мусить за порадою лікарів лежати в ліжку.

Льондон 7 грудня. З Ледісмес доносять під д. 25 падолиста до Timesa, що Бури виглядїли вже найслабші точки міста і їх пальба робить величезні шкоди. Воякам зменшено вже щоденну скількість поживи. В войску ширить ся недуга.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).